

El llenguatge L'esdevenidor

12/III/1978

El castellanisme «porvenir» havia arribat a ésser molt estès en la nostra llengua col·loquial. Avui potser no hi resulta tan corrent —llevat d'alguns casos en què podríem dir que l'han institucionalitzat— i en la majoria d'aquelles ocasions en què hom encara hi recorre, tenint en compte tal com el pronuncien, més que no pas d'un castellanisme cal parlar d'un mot pur i simple del castellà.

Però resulta encara ben corrent que, com a substitució del barbarisme declarat que és «porvenir» —tant si es pronuncia adaptat al català com amb la seva forma originària castellana— es faci servir la forma híbrida «pervindre», amb què no es pot dir que s'hi hagi guanyat gaire, car no és sinó un calc del conjunt de mots simples que integren la forma composta del castellà, amb la circumstància agreujant que un dels elements —l'infinitiu «vindre»— revesteix una forma que hom ha convingut de considerar inadmissible i només tolerada, a tot estirar, en llenguatge col·loquial.

Malgrat, doncs, que alguns creuen haver trobat en «pervindre» una solució plenament satisfactòria, caldria prescindir-ne rigorosament. En català hom ha anat a cercar aquesta solució per un camí diferent i així, el mot amb què expressem més exactament aquesta idea de què és qüestió és esdevenidor, que és una forma —ahora nom i adjectiu— que hem obtingut del verb esdevenir.—Podem parlar dels temps esdevenidors o dels fets esdevenidors —que han de venir— o bé de l'esdevenidor del nostre país. Cal convenir, però, que esdevenidor no és cap forma gaire popular i en certs contextos caldria acostar-se a solucions més planeres, com són el mateix mot futur.—té un futur molt brillant— i, especialment, les formes demà i el dia de demà: Sobretot, penseu en el dia de demà.

Albert Jané